

LAURA BALDINI

Unelma kauneudesta

Romaani
Estée
Lauderista

BAZAR

LAURA BALDINI

Unelma
kauneudesta

Suomentanut Auli Hurme-Keränen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Auli Hurme-Keränen
Saksankielinen alkuteos *Ein Traum von Schönheit.*
Estée Lauder – Sie schuf ein Imperium und wurde zur Legende
Copyright © 2021 Piper Verlag GmbH, München/Berlin.

ISBN 978-952-376-761-4

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Manhattan, New York,
kevät 1941

TEATTERIN SISÄÄNKÄYNNIN EDESSÄ seisoivat tööttäileviä keltaisia takseja pitkinä jonoina. Tornimainen rakennus kohosi pilvien peittämää taivasta kohti kilpaa ympäröivien pilvenpiirtäjien kanssa. Takseista nousi tyylikkäisiin ilta-pukuihin sonnustautuneita ihmisiä, jotka kiiruhtivat kirkaasti valaistulle pääovelle tihkusateessa. Sisäänkäynnin edessä komeili kaarevin neonvalokirjaimin nimi *Paramount*. Kehystetyssä kilvessä sen alla luki osoite: Broadway 1502.

Astuttuaan kuivaan lämpöön vieraat tungeksivat saman tien eteenpäin vaatesäilöön, jonne he taas jonottivat – tällä kertaa riisuakseen päällystakkinsa ja hattunsa. Turkiksiin kääriytyneet naiset, joiden moitteettomia vesikampauksia koristivat hienostuneet päähineet, seisoivat tiiviisti mustiin smokkeihin pukeutuneiden miesseuralaistensa vieressä.

Estée oli kiilautunut odotusjonossa kahden pyylevän rouvan väliin. Hän tunnisti Dorothy Grayn, Elizabeth Ardenin ja Charles Revsonin hajuvesien tuoksua, jotka sekoittuivat hien, alkoholin ja mausteisen tupakan hajuihin.

Tuohon lumoavaa iltaa lupailevaan kirjavaan sekoitukseen ujuttautui myös tuoksahdus hänen omaa parfyymiään, jota hän oli sekoittanut eilisiltana kasvovoiteeseensa. Sen eteeriset öljyt olivat peräisin vaatimattomista kasveista, joita kasvoi Coney Islandin ruohoisilla rannoilla hiekkadyynien ja ruovikon välissä. Estée oli kerännyt niitä viime viikonloppuna. Hän muisteli leppoosaa iltapäivää haikeana ja oli jonon kuumuudesta huolimatta yhä tuntevinaan vilpoisen tuulen hehkuvilla poskillaan. Se hyväili hellästi ihoa hänen katsellessaan Atlantin lempeitä aaltoja, jotka taukoamatta vyöryivät rantaan, ja...

”Meidän vuoromme, honey.” Charlesin ääni havahdutti hänet haaveistaan. Mies auttoi ohuen päällystakin hänen yltään ja luovutti sen nuorelle vaatesäilönhoitajalle, joka ojensi hänelle numerolapun ystävällisesti hymyillen.

”Ottaisitko lasillisen samppanjaa, ennen kuin menemme läkähdyttävän kuumaan katsomoon?”

Punaisen maton peittämät leveät portaat johtivat sivusta baariin, jossa katsojille tarjottiin juomia ja pientä suuhunpantavaa ennen esitystä ja väliajoilla.

”Kyllä, mielelläni.” Estée piti jalosta juomasta, jota tarjoiltiin pitkäjalkaisista lasista, niin ohutreunaisista, että niiden pelkäsi särkyvän liian lujasta otteesta. Samppanja ilmensi ylellisyyttä ja rikkautta, ja vielä pari vuotta sitten Estée olisi antanut mitä tahansa voidakseen kustantaa itselleen lasillisen. Nyttemmin kuplivasta aperitiivista oli tullut hänelle itsestäänselvyys. Sen myötä oli alkanut jokainen ilta, jota hän ei ollut viettänyt kotona – ja niitä oli ollut viime kuukausien aikana useita.

Charles ja Estée nousivat portaita baariin.

”Odotä tässä”, Charles sanoi ja työnsi Estéen pöytään ikkunoiden viereen. Estée saattoi katsella paikaltaan toisia vieraita. Teatteriin olivat saapuneet New Yorkin suihkuseurapiirien tärkeimmät ihmiset – taiteen, talouselämän ja politiikan merkkihenkilöt. Eräässä nurkkauksessa ruppattelivat Hedy Lamarr ja Clark Gable. Näyttelijöiden vierestä Estée tunnisti Fifth Avenuen hienoimpiin kuuluvan tavaratalon, Bonwit Tellerin, omistajan. Rakennus oli niin erikoinen, että muidenkin osavaltioiden ihmisiä matkusti varta vasten ihaillemaan sen julkisivua: platinasta, pronssista ja taotusta alumiinista luotua taideteosta. Estée nyökkäsi ystävällisesti Walter Bonwitille. Hänellä oli ensi viikolla tapaaminen tavaratalon perustajan pojan kanssa, jolle hän saisi esitellä uutta tuotesarjaansa – ainutlaatuinen tilaisuus, jonka Charles oli hänelle hankkinut. Estéen olisi pitänyt sädehtiä onnesta, mutta hän odotti tapaamista hirveän välinpitämättömästi. Se saattoi johtua siitä, että hän tiesi jo voittaneensa pelin. Walter Bonwit antaisi hänelle myyntipöydän: johtaja oli jo luvannut sen Charlesille.

Estéen katse lipui eteenpäin baaritiskille. Sinnekin oli muodostunut jono. Siellä oli yksinomaan miehiä, jotka odottivat kärsivällisesti. Joukossa ei ollut ainuttakaan naista, joka olisi ostanut drinkin miehelle. Naisten seurakseen kutsumille miehille hymyiltiin.

Charles ei ikinä sallisi Estéen maksavan juomia. Mies oli myös hankkinut tämän illan syntisen kalliit liput. Heitä odotti aivan erikoislaatuinen esitys, ja sali oli

loppuunmyyty jo muutamassa tunnissa. Benny Goodman yhteineen soittaisi, mutta ennen häntä esiintyisi nuori, lupaava laulaja, jolle ennustettiin suurta uraa. Frank Sinatra. Hän oli saavuttanut viime vuonna suurta menestystä Tommy Dorsey'n kanssa. Estée piti laulusta ”All or Nothing”. Nykyisin hän tosin kuunteli sitä vain harvoin, sillä sen haikea melodia teki hänet alakuloiseksi. Samassa hän huomasi silmiensä kostuneen muistoista.

”Oletteko te rouva Lauder?” Hänen luokseen tuli nuori nainen, jolla oli kapea, nilkkapituinen iltapuku. Naisen hiuksista törrötti kullanvärinen sulka, joka keikkui kiivaasti omistajansa puhuessa. Estée ei voinut olla tuijottamatta huomiota herättävää muotisomistetta. Se, joka istuisi naisen takana esityksen aikana, näkisi koko iltana pelkästään sulan.

”Tapasin teidät äskettäin Saksilla”, nainen lörrötteli iloisesti. ”Myyntipisteenne on suurenmoinen, kerta kaikkiaan suurenmoinen.”

”Mukava kuulla, että se miellyttää teitä. Kiitos.”

”Toisetkaan myyntipisteet eivät tietenkään ole hassumpia. Teidän pöytänne on kuitenkin aivan erityinen, tiedätekö miksi?” Nainen katsoi Estéetä odottavasti räpytellen liimattuja tekoripsiään, jotka Estée olisi halunnut nyppäistä irti silmäluomista. Kuinka saattoikin sievä nainen siinä määrin turmella ulkonäköään? Naisen kasvot olivat piirteiltään säännölliset ja kapeat, huulet olivat kauniin muotoiset ja silmät erikoisen vihreänsävyiset.

Nainen jatkoi odottamatta Estéen vastausta: ”Te seisotte itse pöytänne takana – se tekee siitä niin erityisen. Jokainen

voi nähdä, että tuotteenne toimivat. Olette elävä esimerkki siitä. Kauneuden perikuva.”

”Paljon kiitoksia!” Tämä ei ollut ensimmäinen kerta, kun Estée kuuli kohteliaisuuksia ulkonäöstään.

”Lisäksi voiteenne ovat kaikkien naisten saatavilla eivätkä hirveän ylihintaisia.” Vieras nainen madalsi ääntään. ”Onhan hirveän epäoikeudenmukaista, että vain rikkailla naisilla on varaa kauneuteen.”

”Olen täysin samaa mieltä kanssanne”, Estée sanoi. ”Jokaisella naisella on oikeus hieman parannella luonnollista kauneuttaan.” Hän iski salamyhkäisesti silmää naiselle.

Nuori nainen taputti innoissaan käsiään. Hänellä oli kyynärpäihin ulottuvat pitkät, mustat hansikkaat. Hän kumartui Estéen puoleen hivenen liian tuttavallisesti ja rykäisi nolona. ”Olisiko teillä minulle kenties jokin pieni neuvo? Haluan näyttää tänä iltana erityisen kauniilta.” Hän madalsi ääntään entisestään. ”Olen täällä erään nuoren miehen kanssa, johon haluaisin tehdä vaikutuksen.”

Estée empi. Nuori nainen oli varmasti viettänyt tunteita peilin edessä muotoillen kampaustaan oikeanlaiseksi ja meikaten kasvojaan. Siitä huolimatta hän vaikutti hermostuneelta. Nyt hän ei missään tapauksessa tarvitsisi neuvoja, jotka saisivat hänet entistä epävarmemmaksi.

”Näytätte upealta”, Estée sanoi.

”Todellako?” Jo pelkästään tällainen kohteliaisuus sai nuoren naisen ryhdistäytymään ja suoristamaan hartioitaan. ”Voisitko siitä huolimatta antaa minulle viimeisen silauksen? Olen nähnyt teidän neuvovan asiakkaitanne Saksilla.”

Estée epäroi. Hänen mielipiteensä tuntui merkitsevän paljon nuorelle naiselle. ”Jos haluatte, voin vähän auttaa teitä.”

”Paljon kiitoksia!” Nuori nainen henkäisi helpotuksesta.

”Mutta teen sen todella vain rauhoittaakseni teitä”, Estée sanoi. ”Näytätte nimittäin jo ihastuttavalta.” Hän laski käsilaukkunsa pöydälle, aukaisi sen ja etsi sieltä pienen lasipurkin, jossa oli hänen vaaleanroosaa Glow-puuteriaan.

”Tällä loihditaan hieman hohdetta kummallekin poskelle.” Estée aukaisi purkin ja ojensi sen nuorelle naiselle.

Nainen kysyi hämillisenä: ”Viitsisittekö ehkä...?”

Hän vilkaisi salavihkaa olkansa yli, jolloin sulka luisui vielä edemmäksi hänen otsallaan ja tekoripset irtosivat vasemmasta silmäluomesta.

”Voi ei!” Nainen kosketti epätoivoisena kasvojaan ja räpytteli kiivaasti silmiään. Hetken Estée pelkäsi hänen pillahdavan itkuun ja pilaavan silmärajauksensa täydellisesti.

”Kaikki hyvin”, Estée rauhoitteli. Hän tarttui vieraan naisen käsivarteen ja veti tämän verhon suojaan, jottei kukaan muista näkisi.

”Saanko ottaa sulan pois? Voidakseni levittää puuteria?”

”Olkaa hyvä vain. Tehkää kaikki, minkä voitte.”

Estée irrotti nopeasti sulan naisen hiuksista, nyppäsi ripset toisestakin silmäluomesta ja pyyhki liiman jäänteet pois nenäliinalla. Hän sipaisi varovasti Glow'ta nuoren naisen poskiin ja levitti väriä sormenpäällään. Hän astui askeleen taaksepäin. Hyvältä näytti.

”Uskallatteko katsoa?” Estée kaivoi käsilaukustaan pienen peilin ja ojensi sen naiselle. Nuorille kasvoille levisi

heti hymy. ”Olette nero, rouva Lauder. Näytän oikein viehättävältä.”

”Te *olette* oikein viehättävä”, Estée korjasi. ”Jokainen nainen on viehättävä. Hänen on vain saatava se selville. Siinä voivat oikeat tuotteet auttaa.”

”Myyttekö minulle puuterianne?”

”Mielelläni.” Estée naurahti. ”Huomenna kymmenestä alkaen Fifth Avenuen Saksilla.”

”Tulen sinne.”

Estée pidätteli naista. ”Teidän ei pidä tuntea itseänne kauniiksi vain yhtenä ainoana iltana, vaan elämänne jokaisena päivänä”, hän neuvoi. ”Eikä koskaan miehen tähden, vaan aina itsenne vuoksi.”

”Anteeksi?”

”Huolehtikaa ulkonäöstänne, olette sen arvoinen. Silloin olonne tuntuu päivä päivältä paremmalta. Luottakaa minuun.”

Nuori nainen epäröi, mutta hyvästeli sitten hymyillen. Hän kiiruhti takaisin miesseuralaisensa luo pää pystyssä.

”Et kai sinä vain antanut äsken kosmetiikkaneuvontaa?” Charles, joka oli tarkkaillut kohtausta vähän kauempaa, tuli lähemmäksi ja ojensi Estéelle samppanjaa. Pieniä kuplia nousi pintaan kapeassa lasissa.

”Se nainen tunnisti minut”, Estée sanoi anteeksipyytävästi. ”Hän halusi minulta pienen vinkin.”

”Paneudut tuotteittesi esittelyyn kiitettävästi. Ihailen sinua sen takia”, Charles sanoi. ”Paramount-teatteri ei kuitenkaan ole sopiva paikka meikkineuvonnalle.”

”Sopimatonta paikkaa ei olekaan”, Estée vastasi. ”Myin äskettäin kaksi voidepurkkiani näytöksen aikana.”

”Ihanko totta?” Charles pyöritteli silmiään. Sitten hän nosti lasin huulilleen. Hän näytti oikein komealta mittatilauspuvussa ja hienossa paidassaan. Hänen hiuksensa oli kammattu huolellisesti taaksepäin vahan avulla, eikä ainutkaan suortuva eksynyt väärään paikkaan. Kummallista kyllä Estée toivoi, että niin tapahtuisi. Myös miehen muodikkaat viikset olivat moitteettomasti trimmatut. Käyttikö hän Charles nukkuessaan viiksisuojuksia?

”Ai, tuolla seisovat Mike ja Benjamin Raven”, Charles sanoi. ”Minun täytyy puhua hetki heidän kanssaan.”

”Kaikin mokomin”, Estée sanoi. ”Olen iso tyttö, selviydyn kyllä yksin.”

”En viivy kauan. Vai tahdotko tulla mukaan? Minun on puhuttava molemmille erästä tulevan syksyn tuotannosta.”

Estée huitaisi kädellään. ”Ei, mene vain. Pysyn tässä ja katselen ihmisiä. Se voi olla hyvin viihdyttävää.”

”Oletko tosissasi?”

”Kyllä olen. Älä ole huolissasi. Tule hakemaan minut ennen esityksen alkua.”

Charles heitti hänelle lentosuukon ja marssi määrätietoisesti huoneen poikki. Hänen kävelytyylinsä paljasti, että elämä oli kohdellut häntä hyvin.

Charles Moskowitz oli Amerikan tunnetuimpiin kuuluvan elokuvatuotantoyhtiön Metro-Goldwyn-Mayerin johtaja. Filmien alussa näkyvä karjuva leijona oli tuttu jokaiselle, joka oli joskus käynyt elokuvateatterissa.

Estée maisteli samppanjaansa ja tarkkaili katseita, joita Charles veti puoleensa. Niitä tuli sekä naisilta että miehiltä. Edelliset ihailivat ja palvoivat häntä. Jälkimmäiset toivoivat

hänen haihtuvan ilmaan tai poistuvan paikalta. Estéen valtasivat hetkeksi ristiriitaiset tunteet. Olisiko hänen pitänyt mennä Charlesin mukaan? Jokainen uusi tuttavuus voisi olla arvokas. Uudet kontaktit vaikutusvaltaisiin ihmisiin saattoivat olla todella hyödyllisiä hänen liiketoiminnalleen. Tarvittiin paljon hyviä ystäviä, jotka auttoivat etenemään. Estée oli rakentanut viime vuosina itselleen tuttavaverkoston, joka tuki häntä. Tänään hän ei kuitenkaan välittänyt sellaisesta.

Estéellä oli kaikkea, mistä hän oli ikinä haaveillut, ja hän oli hyvää vauhtia saavuttamassa yhä enemmän menestystä. Ahkeruudella ja sinnikkyydellä hän voisi päästä aivan huipulle. Siitä huolimatta hän ei oikein kokenutkaan odottaamaansa onnentunnetta tänä iltana. Samppanja maistui väljähtyneeltä. Edes uuden voiteen valmistaminen ei ollut kyennyt kohentamaan hänen mielialaansa, vaikka hänen elämässään oli ollut aika, jolloin hän ei olisi voinut kuvitella mitään ihanampaa...

Queens, New York, syksy 1922

ESTY OLI ISTUNUT ainekirjoitusvihkonsa ääressä jo kaksi tuntia, mutta ilman mainittavaa menestystä. Otsikkoa lukuun ottamatta hän ei ollut saanut kirjoitettua yhtään mitään. Hänen käsialansa loisti vitivalkoisesta paperista syyttävästi kalvakansinisenä ja vailla koukeroita. Syksyn valo maalasi vaaleita läikkiä kirjoituspöydän pintaan. Pikkuruiset pölyhiukkaset tanssivat auringonvalossa. Estyn oli määrä kirjoittaa yhteenveto Harriet Beecher Stowen romaanista *Setä Tuomon tupa*, mutta hän selaili mieluummin äitinsä aikakauslehteä. *Woman's Home Companionin* uusin numero oli avoinna hänen edessään. Tässä numerossa lukijoille kerrottiin, millaisissa talvitakeissa he näyttäisivät hyvältä käydessään ostoksilla kaupungilla. Lisäksi oli vinkkejä nykyaikaisista, lyhyeksi leikatuista kampauksista, artikkeli näyttelijättäristä ja ylellisten kiitospäiväleivonnaisten valmistusohjeita. Esty hyppäsi jälkimäisten yli ja selasi sen sijaan eteenpäin muotipiirroksiin. Tummanpunainen takki oli oikea unelma. Ikävä kyllä se oli varmasti syntisen kallis. Hän ei ikimaailmassa pystyisi

suostuttelemaan vanhempiaan ostamaan niin kallista vaatetta.

Esty huokaisi. Aikuisena hän aikoi ansaita niin paljon rahaa, että voisi ostaa kauneimpia vaatteita Manhattanin hienoimmista vaatekaupoista. Vielä joskus hän seisoi Broadwayllä ja hurmaisi yleisöä valonheittimien loisteessa. Hän esiintyisi Oscar Wilden ja Floyd Dellin näytelmissä. Tai olisi mukana *Setä Tuomon tuvan* näyttämösovituksessa. Hän oli lukenut kirjan mielellään. Huomenna hän kertoisi sen sisällöstä luokan edessä täysin ongelmitta, hänhän oli armoitettu puhuja. Hän ei käsittänyt, miksi englanninkielisen kirjallisuuden opettaja, herra Stringer, vaati häntä tekemään myös kirjoitetun yhteenvedon. Se oli silkkaa ajan haaskausta. Mieluummin hän jatkoi aikakauslehden lukemista.

Esty otti esiin artikkelin näyttelijätäristä. Mary Pickford hymyili hänelle kuvasta. Naisen iho oli posliininivalkea ja virheetön. Kuinka se oli mahdollista? Esty veti lehden aivan lähelle kasvojaan. Valokuva oli epäilyksettä aito. Näyttelijätär oli kauneuden perikuva.

Esty laski lehden käsistään haaveillen. Hän näki itsensä seisomassa näyttämöllä henkeäsalpaavan kauniissa ilta-puvussa. Hän kumarsi yhä uudelleen innostuneelle yleisölle, joka ei halunnut lakata osoittamasta suosiotaan. Esty saattoi viipyä haaveissaan tuntikausia.

Hän työnsi lehden sivuun vastahakoisesti. Nyt kouluvihko oli jälleen hänen edessään, mutta hän ei saanut kirjoitettua siihen mitään. Sen sijaan hänen katseensa kulkeutui puutarhaan. Hänen kirjoituspöytänsä oli ullakkohuoneen pienessä syvennyksessä. Hän näki sieltä naapurien verannan

ja villinromanttisen tontin, jonka hänen isänsä oli ostanut vuosia sitten. Se oli entinen hautausmaa, jossa hän ja hänen Renee-sisarensa olivat viettäneet huolettomia lapsuudenpäiviä laakerikirsikoiden ja pensarususujen keskellä. Nyt syksyllä kevyesti kumpuileva maisema muistutti värikylläistä maalausta. Aivan kuin joku korskea taiteilija olisi tarttunut riehakkaasti palettiinsa ja soinnuttanut värisävyjä taitavasti yhteen. Syysasterit kukkivat tummanvioletteina, puiden lehdet välkkyivät kaikin oranssin ja keltaisen sävyin, ja ruusunkiulukat hehkuivat pieninä punaisina väriläiskinä. Esty rakasti jokaista vuodenaikaa, mutta syksystä hän piti aivan erityisesti. Ilmaa kylläستivät kypsien hedelmien täyte-läiset, mehevät tuoksut. Voisi ajatella luonnon haluavan varmistaa, etteivät ihmiset unohtaisi sen monimuotoisuutta karujen talvikuukausien aikana. Se esitteli viimeisillä voimillaan koko kauneutensa, ennen kuin vetäytyi talvilepoon ilahduttaakseen ihmisiä jälleen uusilla, herkillä tuoksuil-laan vasta keväällä.

Esty aukaisi kirjoituspöytänsä edessä olevan ikkunan, jonka reunukset oli maalattu valkoisiksi, ja hengitti loppu-kesän lämmintä ilmaa. Hänen teki mieli hakea keittiöstä tyhjä marmeladipurkki vangitakseen ihanan tuoksusekoi-tuksen siihen. Hänen John-enonsa oli niittänyt ruohikon viikatteella aamupäivällä. Missähän eno nyt oli? Tekikö hän jälleen pieniä kokeitaan vajassa? Sen kuvittelemisen ko-hensi Estyn mielialaa. Hän sulki vihkonsa päättäväisesti ja työnsi sen sivuun.

Vihon kannessa luki *Esther Mentzer*. Väestörekisteri-toimiston virkailija ei ollut tuntenut unkarilaista Esty-nimeä,

vaan oli muutta mutkitta merkinnyt syntymätodistukseen amerikkalaisen Esther-nimen, mikä ei estänyt Estyn koti-väkeä kutsumasta häntä alkuperäisellä nimellä.

Hän voisi omistautua yhteenvedon kirjoittamiselle myöhemmin. Siihen olisi vielä aikaa illalla, tai pahimmassa tapauksessa hän kirjoittaisi huomenna aamiaisella muutama lauseen vihkoonsa. Nyt hän halusi mennä etsimään John-enoa.

Hän lähti huoneesta hyväntuulisena, töytäisi oven lukkoon hieman liian äänekkäästi ja hyppeli portaita pitkin alakertaan täynnä iloista odotusta. Hän selvitti kolme viimeistä porrasta yhdellä loikalla. Onneksi äiti ei nähnyt; hän olisi nuhdellut tytärtään taas kerran holtittomuudesta. Esty pujahti puutarhaan takaovesta, käveli kukkapenkkiä ohi ja viivähti hetken yrty-iisojen ja myöhään kukkivien ruusujen luona hengittääkseen niiden huumaavia tuoksuja. Sitteen hän jatkoi matkaa kohti vajaa. Pieni, vaaleansiniseksi maalattu puurakennus oli puutarhan peränurkassa. Maalikesi sieltä täältä, ja reunuslistat olisivat kaivanneet uutta maalikerrosta.

Esty koputti, odotti venytettyä ”sisään”-sanaa ja aukaisi sitten oven. Ruosteiset saranat kirskuivat. Kesti hetken, ennen kuin Esty tottui vajan hämäryyteen. Siellä vastaan tulivat aivan toisenlaiset tuoksut. Hän sulki silmänsä haistaakseen jokaisen yksittäisen vivahteen. Manteliöljy sekoitui patsuliin ja mehiläisvahaan. Sheavoi avokadoöljyyn. Matalan huoneen seiniä peittivät kattoon asti hyllyt, jotka olivat täpötäynnä lasipurkkeja, ruukkuja ja rasioita. Niissä oli kuivattuja kasveja, erilaisia nesteitä ja jauheita, ja jokaiseen

oli liimattu nimilappu. Estystä oli ihanaa käydä läpi rivistöjä ja lukea kaikki eksoottisilta kuulostavat nimet, jotka saivat kielen solmuun.

Keskellä huonetta seisoivat John-eno puisen pöydän edessä, jolle oli pystytetty tisluslaitte.

”Tämäpä mukava yllätys, Esty”, eno sanoi karkealla saksalais-tsekkiläisellä aksentillaan, joka väärästi jokaista sanaa niin, että oli kuunneltava tarkasti tajutakseen hänen puhuvan englantia. Oikeastaan Esty ei halunnut muistutusta perheensä syntyperästä, mutta hän kunnioitti enoaan ja katsoi läpi sormien tämän kaikkia vikoja, myös enon oma-
päistä ääntämistä.

”Joko sait kotitehtäväsi tehtyä?” John-eno kääntyi Estyä kohti. Hän ravisteli oikeassa kädessään lasiputkea, jossa jokin sakea aine läikkyi edestakaisin. Seos koostui kahdesta kerroksesta, jotka erottuivat toisistaan erivärisinä. Enolla oli yllään valkoinen takki, kuten aina hänen työskennellessään niin kutsutussa labrassaan.

Entisessä kotimaassa, jossa hänen nimensä oli vielä ollut Johann Schotz, hän oli omistanut Böömissä puolet pienestä apteekista, jonka tuotolla hän ja hänen liikeyrityksensä eivät olleet pystyneet elämään. Sotarumpujen kumistessa ja koko Euroopan roihutessa liekeissä Johann oli tehnyt päätöksen. Hän oli seurannut sisartaan Amerikkaan, ennen kuin Itävallan keisari ehti kutsua hänetkin rintamalle, missä hän olisi kokenut järjettömän kuoleman tuhansien muiden miesten kanssa. Siitä saakka hän oli asunut Estyn, tämän sisaren Reneen ja heidän vanhempiansa kanssa saman katon alla. Heidän kuusi vanhempaa sisarustaan

äidin aikaisemmasta avioliitosta olivat jo muuttaneet pois kotoa.

John-eno odotti Estyn vastausta. Hän silmäili tyttöä kiinnostuneena pienten metallisankaisten silmälasiansa läpi.

”Tarvitsen taukoa kirjoittamisesta”, Esty selitti vaieten siitä, että hänen vihkonsa sivut olivat yhä tyhjiä. Hän meni lähemmäksi ja ihmetteli puupöydällä olevia ruukkuja ja purkkeja.

”Minulle on kunnia, että haluat viettää aikaasi minun kanssani.” John-eno hymyili veitikkamaisesti. ”Miellyttäisi-kö pieni oppitunti vanhalta apteekkarilta?”

”Voi, kyllä kiitos!” Viime viikolla John-eno oli selittänyt Estyille, kuinka lääkekasveista houkuteltiin öljyuutoksen avulla esiin tärkeitä tehoaineita, joita tarvittiin myöhemmin lääkevoiteiden kehittelyyn.

”Tärkeintä on hygienia”, John-eno sanoi leikillisen ankarasti.

”Ai niin, anteeksi!” Esty kipaisi pesualtaan viereen. Kolhiintuneella posliiniasetilla oli nelikulmainen saippua. Esty otti sen käteensä. John-eno oli itse valmistanut saippuan. Se tuoksui kielolta ja laventelilta. Esty kostutti kätensä vedellä ja hieroi sitten niihin saippuaa. Siitä syntyi heti ihanaa, pehmeää vaahtoa, joka ympäröi hänen sormiaan kuin pehmainen untuvapeitto. Esty käytti aikaa jokaisen sormen saippuoimiseen yksitellen ja katseli ilmavia tuoksukuplia, jotka leijuivat kevyinä hänen sormistaan pesualtaaseen ja liukenivat sinne. Sitten hän nosti vaahtoa kohti kasvojaan.

”Ei, Esty!”

KAUNEUS ON ASENNE

New York vuonna 1928. Nuori, kunnianhimoinen Esty viettää aikaa setänsä kanssa, joka opettaa pihavajassaan häntä tekemään erilaisia parantavia rohtoja. Esty tekee kokeita hajusteilla ja öljyillä, kunnes onnistuu valmistamaan ensimmäisen erän omaa ihovoidettaan, jota hän ryhtyy myymään pieneltä taittopöydältä Long Islandin rannalla. Estyn keksinnöstä tulee valtava menestys.

Menestyksen ensimmäisen kerran koettuaan Esty alkaa kutsua itseään nimellä Estée, muuttaa Queensin kaupunginosasta Manhattanille ja saa haltuunsa äärimmäisen halutun myyntipisteen Saks-luksustavaratalosta. Loistavien ideoiden ja korkean työmoraalin omaava Estée valloittaa pian New Yorkin kauneuspiirit.

Laura Baldinin romaani *Unelma kauneudesta* on matkalippu New Yorkin kultakauteen seuraamaan maailmanmaineeseen nousseen kauneusguru Estée

Lauderin vaiherikasta elämää ja sitä, millaisia taisteluja hän joutui miesvaltaisessa liike-elämässä kohtaamaan.

9 789523 767614

ISBN 978-952-376-761-4

84.2

www.bazarkustannus.fi